

מעדני אשר

שאלות וחקירות בענייני פרשת השבוע

י"ל ע"י מכון "מעדני אשר" בית שמש

חג הפסח תשפ"ג
גליון תתקמ"ג (שנה כ')

האם החיוב לחנך ילדים לאכול מצה בליל פסח אפילו לילדים קטנים ממש?

הנה הרמב"ם פ"ו מהל' חמץ ומצה ה"י כתב קטן שיכול לאכול פת מחנכין אותו במצוות, ומאכילין אותו כזית מצה.

יש להקשות: כיון שאף קטן בן שנתו יכול לאכול כזית פת ויותר, א"כ מנלן שאף בגיל קטן כל כך שייך בו ענין חינוך, ומאי שנא משאר מצוות דחייב מדין חינוך רק כבן שש, כך מקשה בשו"ת פרי השדה חלק ג' סימן קפ"ז.

איכא כמה תרוצים:

- א. כוונת הרמב"ם דמייירי בקטן שהגיע לגיל חינוך היינו בן שש, והתנה הרמב"ם את חנוכו של הקטן רק באופן שיכול לאכול פת כמו שהוא, כך מתרץ בשו"ת פרי השדה חלק ג' סימן קפ"ז.
- ב. שאני מצות מצה שאף הקטנים היו באותם הנס לכן חייבים אף בגיל יותר קטן, משאר מצוות, כך תירץ בספר סדר הערוך פרק ע"ז ס"ק ג', וכן בנטעי גבריאל פסח חלק ב' הערה מ"א.
- ג. שאני מצות אכילה שאין בה חסרון של מתעסק ולכן שייך לחייב אף קטן שלא הגיע לחינוך, בדמעה המצוה אין חסרון מחמת קטנותו, מה שאין כאן בשאר המצוות דנגרעת חשיבות המצוה כל שהוא מתעסק, כך תירץ בשו"ת שאילת שאול סימן פ'.

אבל הכלי חמדה סוף פרשת נשא **חידש חידוש גדול שאין חיוב לחנך קטן אף שהגיע לחינוך לאכול מצוה בליל פסח.**

ומביא ראיה: מהא דאיתא בגמ' סוכה מ"ב עמוד ב' גיל החינוך שמחנכים קטן לאכול קרבן פסח זה קטן שיכול לאכול כזית צלי שוחטין עליו את הפסח, שנאמר איש לפי אכלו, רבי יהודה אומר, עד שיכול לברר אכילה, כיצד, נותנין לו צרור וזורקו, אגוז ונוטלו, דיש להקשות מדוע לא מבואר בגמ' מה הגיל שמחנכים קטן לאכול מצוה שזה דבר שיותר נוגע להלכה בזמן הזה, וכן העיר בספר הערות להגרי"ש אלישיב זצ"ל סוכה מ"ב ע"ב ב' אלא ש"מ שאין חיוב לחנך קטן לאכול מצוה בליל פסח.

וטעם הדבר: כיון דאין מצוה לחנך קטן בלא תעשה, ואיתקש מצוה לאכילת חמץ וממילא אין מצות חינוך במצה, ואף על פי דחינוך הוא מדרבנן, מ"מ לא חייבו בחינוך רק במקום שרק קטנותו גרם, אבל הכא מ"פטר קטן גם מצד שאינו מוזהר על חמץ, וצ"ע שלא העיר מדברי הרמב"ם הנ"ל.

ומחדש עוד חידוש גדול: דמהאי טעמא לא שמענו לענין מצוה, דהעוסק במצוה פטור מן המצוה, דמכיון דגם העוסק במצוה מוזהר באכילת חמץ, ממילא הוא מצווה גם באכילת מצוה.

עוד חידוש הכלי חמדה פקודי ג' ובמועדים פסח ס"ק כ"ב **חידוש גדול דמהאי טעמא יש לומר דגם אי נימא דבמצות עשה אין שום קיום בחצי שיעור, ע"י שערי תשובה ס"ס תע"ה מ"מ במצה דאיתקש לחמץ יש קיום גם בחצי שיעור, וכמו בחמץ שמוזהר גם על חצי שיעור מאמר זה מתוך דרשת שבת הגדול**

האי שתא בביהמ"ד ברנסאז בית שמש.

<p>גליון זה נודב</p> <p>ע"י ידידנו הנדיב הנכבד</p> <p>הרב יחיאל מיכל טאובר שליט"א</p> <p>מאנסי</p> <p>לעילוי נשמת אביו</p> <p>מגדולי המשפיעים ובעלי המחשבה בדורנו</p> <p>מח"ס הנפלאים פרקי מחשבה</p> <p>הגאון החסיד עזריאל הלוי טאובר זצ"ל</p> <p>י"ר ארגון שלהבת - וי"ר ארגון ושנתם</p> <p>נלב"ע י"ג ניסן תשע"ט</p> <p>ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>גליון זה נודב ע"י ידידנו</p> <p>הנדיב הנכבד</p> <p>הרב יצחק משה צימרמן שליט"א לונדון</p> <p>בעל מהדורת צימרמן מעדני אשר חלק ה'</p> <p>לעילוי נשמת אביו</p> <p>הרב חיים מרדכי בן יוסף אליעזר ז"ל</p> <p>נלב"ע כ' שבט האי שתא</p> <p>ולעילוי נשמת אמו האשה החשובה</p> <p>מרת שרה חנה בת יהודה לייב ע"ה</p> <p>נפטרה י"ג ניסן תש"פ ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>גליון זה נודב</p> <p>ע"י ידידנו הנדיב הנכבד</p> <p>הרב משה חיים מילר שליט"א</p> <p>בארא פארק</p> <p>לעילוי נשמת אביו</p> <p>הרב אהרן דניאל בן חיים שמעון ז"ל</p> <p>נלב"ע שביעי של פסח</p> <p>ת.נ.צ.ב.ה.</p>
--	--	---

האם יש חיוב לספר בסיפור יציאת מצרים שנעשה ניסים ע"י משה רבינו

ומדוע לא הזכיר בהגדה?

הנה הרמב"ם הלכות חמץ ומצה פרק ז' הלכה ג' פסק מצוה להודיע לבנים, ואפילו לא שאלו שנאמר והגדת לבנך לפי דעתו של בן, אביו מלמדו כיצד אם היה קטן או טיפש אומר לו, בני, כולנו היינו עבדים כמו שפחה זו או כמו עבד זה במצריים, ובלילה הזה פדה אותנו הקדוש ברוך הוא, ויצאנו לחירות, ואם היה הבן גדול וחכם, מודיעו מה שאירע לנו במצריים, וניסים שנעשו לנו על ידי משה רבינו לפי דעתו של בן, חזינו מהרמב"ם שיש חיוב לספר בסיפור יציאת מצרים ניסים שנעשו לנו ע"י משה רבינו.

הנה בכלי חמדה להקדמה לחומש בראשית כתב שאלנו חכם אחד על אנשי כנסת הגדולה שתקנו סדר הגדה של פסח למה לא הזכירו כלל שמו של משה רבינו ע"ה בהגדה ומי שקורא כל הגדה על הסדר לא יתוודע לו כלל שמהו רבינו ע"ה היה לו איזהו חלק ביציאת מצרים והדבר נפלא בהשקפה ראשונה ובטח יש בזה ענין עמוק.

ואני השבתי לו תוך כדי דיבור שלענ"ד הענין הוא ע"פ מה שאמרו חז"ל דלכן גאולה ראשונה ושניה נתבטלה משום שהיה בהם כח אדם גאולת מצרים ע"י משה רבינו וגאולה שניה ע"י עזרא, אמנם לעתיד לבא יהא הגאולה ע"י השי"ת לבדו והשי"ת הוא נצחי לכן תהיה הגאולה נצחית, אך לכאורה יש להבין הא מבואר בהגדה דיציאת מצרים היה ע"י הקב"ה בעצמו לא ע"י מלאך ולא ע"י שרף ולא ע"י שליח, אך באמת הדבר נכון דהנה בגאולת מצרים היה שני גאולות גאולת הגוף וגאולת הנפש, גאולת הגוף היה ע"י משה רבינו שהוציא את ישראל ממצרים, אמנם גאולת הנפש היה ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו, והנה מבואר בגמ' מגילה י"ד דלכן אין אומרים הלל בפורים, משום דבשלמא ביציאת מצרים נוכל לומר הללו עבדי ה' ולא עבדי פרעה, אלא הכא הללו עבדי ה' ולא עבדי אחשוורוש אכתי עבדי אחשוורוש אנן וברש"י ז"ל ולא עבדי פרעה שהרי לחירות יצאו, ולכאורה צ"ע לפי זה שאנחנו בגולה איך אומרים הלל וסיפור יציאת מצרים כיון שאכתי עבדי פרעה אנן, אך באמת אתי שפיר דסיפור יציאת מצרים בגולה הוא על גאולה רוחנית שיצאו ממצרים לקבל התורה הקדושה וזוהו יצאנו מעבדות לחירות ושפיר אמרינן הלל, משא"כ בנס פורים כיון דהיה רק גאולה גשמית ואכתי עבדים אנן לכן לא אמרינן הלל, וכיון שכן שכל עיקר ההלל הגדול וסיפור יציאת מצרים שאנו אומרים בליל פסח בגלות הוא על גאולה הרוחנית וזה היה ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו, לכן אין מזכירין בהגדה של משה רבינו כיון דבגלות עיקר הסיפור יציאת מצרים על הגאולה הרוחנית וזה היה ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו לא ע"י מלאך ולא ע"י שליח, ולהורות זה שאנחנו נגאלים רק גאולה רוחנית ועדיין עלינו לבקש מהשי"ת על הגאולה הגשמית לזאת לא נזכר משה רבינו בהגדה של פסח לעורר לבבן של ישראל לבקש מהשי"ת הגאולה השלימה בגוף ובנפש בבת אחת.

איכא עוד כמה טעמים מדוע לא נזכר משה בהגדה

א. הגר"א בביאורו על הגדה על הקטע ויוצאינו ה' ממצרים כתב והגלוי שנתגלה לכל היה ע"י משה רבינו שלא נטל מזה כבוד חס ולשלום לעצמו רק אדרבה היה משפיל את עצמו בכל דבר ומגלה לכל שהן ע"פ ה' לבדו ולמען ישראל וגם הוא אחד מעבדיו וזהו בכבודו ובעצמו, ולכן בכל סיפור יציאת מצרים אין לנו לזכור ח"ו את משה כי אסור לנו לשתף שום דבר לכבודו ולעצמו ואין השבח תלוי במשה רק בה' לבדו וכל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם סוכה מ"ה ע"מ ב' ולכן כתיב ויאמינו בה' ובמשה עבדו כלומר לא לגדלות משה נאמר זה, אדרבה להאמנת ישראל וענוות משה רבינו שהאמינו שה' עשה כל זאת ומשה אינו רק עבדו ככל הבוראים שבעולם שמחוייבין לעשות רצונו ולכן אז ישיר משה ובני ישראל כולם יחד ששיוין כולם בנס, וזהו כבודו ועצמו שכל הכבוד והגבורות הן שלו ממש והוא עיקר אמנותו ושבח משה שהוא משה רבינו שלמד תורה לנו ושהיה רוחו נמוכה יותר ממוכה שחין כמבואר באבות דרבי נתן פרק ט' משנה ב'.

ב. בחפץ חיים על התורה פרשת בעלותך ע"מ קמ"א מובא שפעם באמירת ההגדה בליל התקדש החג הסב תשומת לבם של המסובים על שולחנו שבכל ההגדה לא נזכר אף פעם שמו של משה רבינו, למרות שכל הנס נעשה על ידו, ללמדנו שרצון יראיו יעשה, ומכיון שהיה עניו מכל אדם, לכן לא נזכר שמו על הנס.

ג. כיון שמהו רבינו היה הראשון שקיים את מצות 'והגדת לבנך', שהרי רק בניו לא היו במצרים ולא ראו ולא שמעו מכל האותות והמופתים, ולפיכך הוצרך משה לספר להם, ומזה נוסד נוסח ההגדה. משא"כ כל הדור ההוא, אשר בעיניהם ראו וכו'. ועל כן לא נכתב שמו של משה בהגדה, שהרי הוא המספר והמדבר, כך תירץ מרן מהר"א מבעלזא זצוק"ל.

ד. משה רבינו לא רצה לקבל עליו את השליחות של הוצאת בני ישראל ממצרים ואמר לה' שלח נא ביד תשלחה, וטעמו ונימוקו עמו מפני שחשש לכבודו של אהרן אחיו הגדול, מטעם זה גם כאשר מספרים ביציאת מצרים אין מזכירים שליחותו שלמשה הואיל ונפק מפומיה דמשה.

ה. ללמדנו שבכדי לזכות לגאולה שלימהאין בני ישראל זקוקים למנהיג גדול וקדוש כמשה רבינו רק צעקה ותפילה המקרבת את הגאולה כמו שזה גרם לגאולת ישראל ממצרים שנאמר ותעל שועתם אל האלוקים, כך תירץ מרן השפע חיים מצאנו זצוק"ל חומש רש"י תשמ"א. מעדני אשר: אבל פעם אחד כן נזכר משה רבינו בפסקא של רבי יוסי הגלילי לפי הגירסא שלנו כתוב ועל הים מה הוא אומר וירא את היד הגדולה וגו' ויאמינו בה' ובמשה עבדו.

נבאי צדקה שקיבל הרבה חמץ לחלקו לעניים ושכח למכור החמץ

האם אחר הפסח נאסר?

יש לחקור בגבאי צדקה שקיבל הרבה חמץ לחלקו לעניים ושכח למכור החמץ האם אחר הפסח נאסר משום חמץ שעבר עליו הפסח או דילמא אינו נאסר.

הנה בשו"ת חלקת יואב חלק א' סימן י"ט כתב דאינו נאסר, דכיון דלא מיועד לאיביונים מיוחדים אין לו חיוב אחריות על זה ע"ש מה שדן מדוע לא נאסר לעניים.

ובמקראי קודש על פסח חלק א' סימן ס"ב העיר על זה לפי מה שכתב בפתחי תשובה חו"מ סימן ש"א דלצאת ידי שמים חייבים הגבאים אף באופן שלא מיוחד לאיביונים מיוחדים, א"כ שוב עובר על בל יראה.

פלאי המעדני אשר

מתוך הספר החדש מעדני אשר חלק ז' מהדורת גוטליב

- ✓ האוכל חמץ בפסח האם מקיים מצות עשה דאורייתא של תשבתו שאור מבתיכם?
- ✓ האם יש איסור לשתות חלב בפסח מבהמות שאכלו חמץ בפסח?
- ✓ האם מותר להאריך במצות סיפור יציאת מצרים באופן שלא יוכל לאכול סעודת יו"ט כמו שצריך?
- ✓ האם מותר לומר באפיקומן לילדים שיקנו להם דברים של מוקצה אחרי החג הפסח?
- ✓ האם מרור צריך לאכול דווקא כזית והאם כשאוכל בריה אינו צריך כזית?
- ✓ איך שחטו את הפסח במצרים הרי קימ"ל שחטו לערלים פסול?
- ✓ האם כהנים ולוים פטורים מלומר את ההגדה כיון שלא נשתעבדו לפרעה במצרים?
- ✓ מדוע גר צריך לעשות פסח הרי לא היה במצרים?
- ✓ מדוע בהגדה אינו כתוב עוד הפעם רחצה לפני ברכת המזון הרי בעינן ליטול מים אחרונים?

קול המעדנים

"ישיבת פאר ישראל גור" מעמד כבוד התורה סיום הלכות בשר בחלב בביהמ"ד הגדול רחוב רלב"ח בירושלים

"דינר למוסדות בעלזא חיפה"

"תלמוד תורה קרית הבעל שם טוב פתח תקוה" מעמד חלוקת התעודות בהשתתפות ההורים בראשות המרא דאתרא ידידינו הגאון רבי פישל מוטצען שליט"א

"תלמוד תורה צאנו קרית צאנו טבריה" בגודל מעלת הלימוד לפני התפילה

"הכנה לחג הפסח" למאות תלמידים שבילי בינה בבית שמש

הודעה משמחת

אפשר לשמוע את השיעורים שנאמרו במסעות הרבנות תורה בחו"ל בהיכלי הישיבות והכוללים ברזיל "טורנטו" ו"קרעסטיר" ולונדון

משיב בהלכה

מדוע יושבים כשמברכים ברכת על אכילת מצה

הרי ברכת המצות צריך לברך בעמידה?

קימ"ל אור"ח סימן תע"ה ס"ק א' דכשאוכל המצה של מצוה מברך ב' ברכות, על אכילת מצה, והמוציא לחם מן הארץ, בענין מדוע אין מברכים שהחינו על אכילת מצה עיין במעדני אשר פרשת בא תשע"ג, בענין אם שכח לברך ברכת המוציא בליל פסח האם לא יצא דהויא כאילו גזול, עיין בספר מעדני אשר חג הפסח ע"מ צ"ז אריכות נפלאה בענין זה.

יש להקשות: מדוע מברכים ברכת על אכילת מצה בישיבה, הרי קימ"ל בית יוסף אור"ח סימן ח' בשם הירושלמי, וכן במגן אברהם אור"ח סימן ח' דברכת המצות צריך לברך מעומד, א"כ ברכת אכילת מצה דהויא ברכת המצות צריך לברך מעומד, א"כ מדוע מנהג העולם שמברכים בישיבה, כך מקשה הפרי מגדים בפתיחה להלכות ברכות ס"ק י"ח, וכן בשפת אמת מגילה כ"א ע"מ א'.

איכא כמה תרוצים:

א. ברכת על אכילת מצה, דומה לברכת הנהנין, לכן יכול לברכה בישיבה כמו ברכת הנהנין, כך תירץ הפרי מגדים הלכות ברכות בהקדמה אות י"ח.

ויסוד זה: כבר קדים בספר האשכול ריש סימן כ"ג שכתב דהא דקימ"ל ברכת המצות בעמידה, היינו ברכות המצות שאין בהן הנאה, אבל ברכות הנהנין כאכילת מצה וסוכה וקידוש והמוציא וברכת המזון אין צריך, ולא ראינו מימינו מי שיברך מעומד.

ב. לפי שכל הלילה הוא מיסב דרך חירות, לכן יכול לשבת אף בעת ברכת על אכילת מצה, כך תירץ הגאון רבי שלמה זלמן אוירבעך זצ"ל הליכות ארחות הלכה אור"ח הערה 253.

מעדני אשר נראה להביא ראיה לתרוץ זה: ע"פ מה דהקשה בשבולי הלקט מובא בט"ו אורח חיים סימן תכ"ב ס"ק ד', ובמגן אברהם שם ס"ק כ"ח למה בליל פסח קורין את ההלל בישיבה הרי הלל בעינן לקרות מעומד, ותירץ מתוך שחולקין אותו אין מטריחין אותו לעמוד, ועוד שאז דרך הסיבה וחירות.

ג. ע"פ מה שכתב בפני יהושע מגילה כ"א דהא דברכת המצות מעומד, ה"מ במצוות שצריך לעשות מעומד, לא עדיפא הברכה וצריכים לעשות מעומד, אבל במצות שגוף המצוות עושים מיושב אפשר לברך הברכה נמי בישיבה, לפי הנ"ל אתי שפיר, דכיון דעצם אכילת מצה מקיימים בישיבה, א"כ הברכה אפשר נמי בישיבה, כך תירץ שפת אמת מגילה כ"א ע"מ א', ועיין במור וקציעה אור"ח סימן ח', ובמגן גבורים שם, ובפרי מגדים.

אבל בשפת אמת: תמה על חילוק זה, וכתב דמסתמא דירושלמי משמע דבליל אופן ברכת המצות בעמידה ואינו תלוי במצוה ומניח קושיא זו בצ"ע, ועיין שדה תמך כללים בפאת השדה מערכת ב' סימן כ"ט, ועיין בספר הנפלא שואל כענין לידדי הגאון רבי שלמה בלום ז"ל ע"מ רפ"ז.

האם מותר להסב בשעה שמברך הברכה על המצה או הכוסות

או דילמא אסור?

יש לחקור מי שרוצה להסב בשעה שמברך על הארבע כוסות או על המצה האם מותר או דילמא אסור.

הנה במאירי פסחים ק"ח ע"מ א' כתב ארבע כוסות כולם צריכין הסבה הן שתייתם הן הדברים שהם מסודרים עליהם ר"ל קידוש וקריאת ההגדה וקריאת ההלל וברכת המזון, ואם היה מיסב בכל הסעודה הרי זה משובה, חזינן להדיא מדבריו שחייב להסב בברכת המזון א"כ ה"ה שבכל הברכות צריך להסב, בענין מה שכתב שגם ההגדה ואומרים בהסיבה יש חולקים עיין בספר מעדני אשר חג הפסח ע"מ מ"א.

אבל בברכי יוסף אורח חיים סימן תע"ג ס"ק י"ד מביא בשם ספר שו"ת בית דוד סימן ר"ג שכתב דבר ברור הוא שכל הסבה שצריך להסב בלילה הזה הוי דוקא בשעת אכילה ושתייה, ולא בשעת ברכה כמו ברכת אכילת כרפס וקריאת הגדה וברכת המוציא על אכילת מצה צריך בלא הסבה.

וכן בהליכות שלמה פסח פרק תשיעי ס"ב כ' כתב זמן ההסיבה הוא בשעת אכילת המצה ושתיית הכוסות, אך בשעת הברכה לא ישב, דאמירת ברכה צריכה להיות בכובד ראש ובמורא, ולכן אין לאומרה בהסיבה.

ומביא ראיה לדבריו: ממה שכתבו התוספות פסחים ק"ח עמוד א' ד"ה כולוה נמי צריכי הסיבה וכל ד' כוסות צריכים הסיבה בשעת שתייה, דכוונתם לאפוקי בשעת ברכה.

ומקשה ממה שכתבו התוספות פסחים ק"ח ע"מ א' וז"ל ומה שצריך הסיבה במצה, היינו כשמברכין על אכילת מצה ובאפיקומן, דמשמע שיש חיוב להסב בשעת ברכה.

ומתריץ: דאין כוונתם לשעת הברכה גופא, אלא כלומר כזיתי המצוה שאוכלין בשעת הברכה בתחילת הסעודה והאפיקומן שבגמר הסעודה, ולאפוקי מצה הנאכלת בתוך הסעודה.

ולגבי ברכת המזון קימ"ל אור"ח סימן קפ"ג ס"ק ט' לא יהא מיסב בשעת ברכת המזון שהוא דרך גאווה אלא ישב באימה, ובברכי יוסף אורח חיים סימן קפ"ג שם כתב בשם הרמ"ע מפני מורא שמים ק"ו ממורא רבו שפוטר מן ההסבה בלילי פסחים.

מדור זה נודע תערך ע"י ידידו ר' מרדכי זיסקינד הגר שליט"א - מנהגין משיב בהלכה שניתן וידיעת ההלכה כל ההלכות הם משו"ע ומשנה ברורה

שאלות בעניני פסח

א { זריזין בשריפת חמץ האם יש זריזין מקדימין למצוות בשריפת חמץ, ואי נימא שכן מאימתי הזמן הראשון ששייך זריזין?

ב { ד' כוסות עושה שתוי. מי ששותה ד' כוסות של יין וזה גורם לו להיות שתוי, האם עדיף שלא יקיים המצוה בהידור וישתה רק מיץ ענבים או לא.

ג { האוכל חמץ במה עובר. האוכל חמץ של הפקר ברחוב האם עובר גם על איסור בל יראה ובל ימצא?

ד { ספק חמץ הנמכר. מעשה היה באחד שקנה בחדש שבט ויסקי בשווי של כמה אלפים, ואח"כ נסתפק אם היה אצל המוכר בפסח, ואם עשה מכירה לגוי לחמץ זה ושאל למוכר ואמר לו שזה היה אצל אביו ואינו יודע אם אביו מכר או לא דאביו היה מסורתי ויתכן שמכר ויתכן שלא מכר, מה דין החמץ הזה?

ה { להשכיר ביתו לגוי בשוכר. מי שגר בדירה שכורה ויש לו סעיף שאין רשות להשכיר לאחרים, האם יכול במכירת חמץ להשכיר המקום לנכרי בפסח?

ו { איך עובר בב"י דאורייתא. הנה בפסחים (ו ב) איתא דשני דברים אינם ברשותו של אדם ועשאן הכתוב כאילו הן ברשותו, וכן בחמץ בפסח והיינו שעובר בכל יראה ובל ימצא' על חמץ הנמצא ברשותו בשעה ז' של י"ד ניסן, וצ"ע איך עובר בכל יראה ובל ימצא מדאורייתא נהי דהתורה עשאתו כאילו ברשותו אבל אחרי שגזרו רבנן לאסור החמץ בהנאה כבר בשעה שישית עוד קודם זמן האיסור דאורייתא, (ולכן המקדש בחמץ משש שעות ולמעלה אין חוששין לקידושין משום שכבר אינו ברשותו משעה שישית וככל איסורי הנאה) וכיון שכן כשהגיעה השעה השביעית שזהו זמן האיסור דאורייתא החמץ כבר אינו ברשותו מחמת הפקעתו מרשותו בגזירה דרבנן ושוב כיצד עובר על בל יראה ובל ימצא' מן התורה?

ז { חידה. מתי מצוה לאכול מצה בערב פסח?

ח { חידה. איך יתכן שני אנשים שהסבו בביתם בליל הסדר, והיה להם מצה אחת, וחילקו אותה לשנים, וכל אחד אכל חצי מצה, ואחד יצא ידי חובתו, והשני לא?

ט { חידה: איך יתכן חמץ שעבר עליו הפסח, שלכל העולם הוא מותר באכילה ובהנאה פרט לאדם אחד?

י { חידה. איך ייתכן שמותר לאדם להשאיר חמץ ברשותו (לא באופן שמכר וכדומה)?

כללי השתתפות

1. כל תשובה נכונה, אפילו לשאלה אחת תזכה את השולח להיכנס להגרלה, יהיה הגרלה על שני פרסים ע"ס 500 ₪.
2. כל תשובה נכונה על כל שאלה, הינה זכות נוספת להשתתף בהגרלה, כך שכל מי שישלח יותר תשובות לכל השאלות מגדיל את סיכוייו בהגרלה.
3. כל חודש, בראש חודש תערך הגרלה בין כל השולחים, הזוכה ייבדקו תשובותיו, יתקבלו אך ורק תשובות מפורטות.
4. ניתן לשלוח כל שבוע את התשובות של אותו שבוע, או עד ראש חודש.
5. שימו לב חשוב מאוד: קבלת התשובות הינה אך ורק לפקס מערכת משיב בהלכה 0775558617 או במייל meir.s1000@gmail.com נא לציין בתחילת המכתב על כמה שאלות השיבו, וכמו"כ שם מלא, כולל/ ישיבה. ועיר וטלפון וכמו"כ נא לציין על איזה פרשה השיבו. [לבוררים ופרטים נוספים בטלפון 0533154010 בשעות הערב בין 8:00 - 9:00 בלבד]. השולחים בכתב יד, בפקס, להקפיד על כתב ברור וקריא שיהיה ברור לאחר משלוח הפקס. כתב לא ברור לא יכנס להגרלה. -יש עדיפות לשלוח התשובות מוקדם במייל כי כך זה ייכנס בעזה"ל לספר שיצא לאור בעתיד בל"ג. -שאר עניני העלון לא שייכים לפקס או מייל או טלפון זה, אלא כמצויין במסגרת ע"ג העלון בעמ' ד'.

תשובות ניתן לשלוח עד ר"ח אייר תשפ"ג

